

СІЧОВИЧ

Бог. Нація. Гетьманат.

Видання українського націоналістичного руху за Гетьманат №30. 5 березня. 2016 р.

ПОКОЛІННЯ ПЕРЕФАРБОВАНИХ

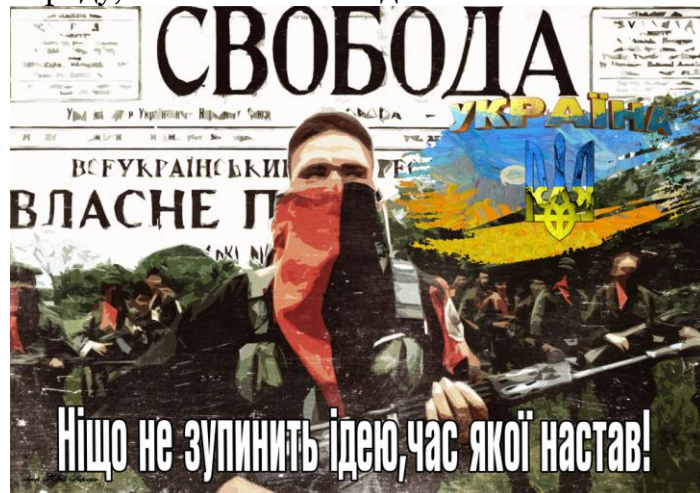
Постреволюційний український простір кишить тисячами "патріотів" і "націоналістів", які в потрібний момент зрозуміли, що треба маскуватися в настроях юрби, просто для того, щоб не стати персоною **non grata**. Невже комусь із нас вдалося отримати посади в Адміністрації Президента України за світлий розум, а не внаслідок вдалих знайомств та "просувань"...

Згадаймо лишень Віталія Кулика. Зараз він нібито "наш", отримує непогані дивіденди від своїх нібито проукраїнських коментарів, як політолога. А хто пам'ятає те, що він був заступником радниці "легітимного" Віктора Януковича? Мав навіть свій кабінет на Банковій! Тепер можна почути від того самого Кулука про ототожнення Владіміра Путіна з Адольфом Гітлером, а "блокаду" ЛНР/ДНР – єдино вигідним сценарієм для України розвитку подій. Хоча і це вже прогресивно у порівнянні з його брудним минулим.

А пам'ятаєте, як Кулик активним чином любіював закон "Захарченка-Януковича" під зло віщим номером "№2508а", що **de facto** став прототипом для тоталітарних законів 16-го січня 2014 р. І це за півроку до Майдан, що є, як писалося у ст. 17 цього

закону, «зібранням, котре загрожує інтересам національної безпеки чи громадського порядку»... Вже під час Майдану Віталій Кулик писав про необхідність замирення влади та опозиції, у січні 2014-го р., коли в центрі столиці був не "конфлікт", а цілісінька "війна". В такі деталі, що забули про головну політичну волю – народу, вже можна і не вдаватися.

Якщо копнути ще далі, бачимо, що Віталій Кулик займався активним піаром Леоніда Черновецького задля його подальшої посади на посту мера Києва в далекому 2008-му р. Знаючи об'єм злодіянь, що заподіяв Льоня "Космос" столиці – лишається незрозумілим лише одне: скільки йому тоді заплатили за таку співпрацю? Загалом, він також є речником партії "Єдиний центр", партії Віктора Балоги. Як "прогресивний політолог" може виступати за буквально феодала однієї з українських областей? Тим паче, з огляду на те, що він спонсорує сепаратистів на Закарпатті. Наостанок, просто погляньте компанію, в якій сидить цей новітній патріот... А потім подумайте статті кого ви читаете, та до думки кого прислухаетесь!

© **Вільна ППАХА**

«ІДЕЯ УКРАЇНСЬКОГО ДЕРЖАВНИЦТВА»

За останні 25 років українцям неодноразово з екранів телевізорів та зі сторінок друкованої преси повідомляли, що найкращий шлях сучасного державотворення – це модель західноєвропейської демократичної республіки на кшталт Польщі чи Франції. А проте, нам всім зрозуміло, що під цим крилось зовсім інше прагнення політичної верхівки (олігархів та колишньої совєцької партійної номенклатури) роздерибанити незалежну Україну і втікнути закордон відпочивати.

Сучасна Україна – це сурогат постколоніальної УРСР з так званими європейськими демоліберальними “цінностями” визискую чого західного капіталізму. Сьогодні українському суспільству потрібна не якась нова чи іноземна модель державності, а власна і традиційна. Звернімо увагу, хоча б на всіма забуту ідею Гетьманату – він є справжнім уособленням теорії українського етатизму.

Почнімо коротко з теорії та історії... Отже, термін етатизм у перекладі з французької означає напрям політичної думки, що розглядає державу як найвищий результат суспільного розвитку. Етатизм – це сильна політико-ідеологічна противага хаосу та анархії. Хоча засновником теорії етатизму і був француз Алексіс де Токвіль, його ідеї сприйняли далеко за межами Франції: у Туреччині урядом Мустафи Кемалю, в Італії фашистами Беніто Муссоліні, у Китаї комуністами Мао Цзедуну та в Аргентині прибічниками Хуана Перона.

Дещо інакше склалось в Україні та сусідній Московії. Так, на відміну від Ніколая Карамзіна та Павла Мілюкова, український історик Михайло Грушевський та його політичний соратник Володимир Винниченко не були етатистами-державниками, як нам сьогодні малюють недоісторики, бо ж їхнім credo було – “народництво, автономія,

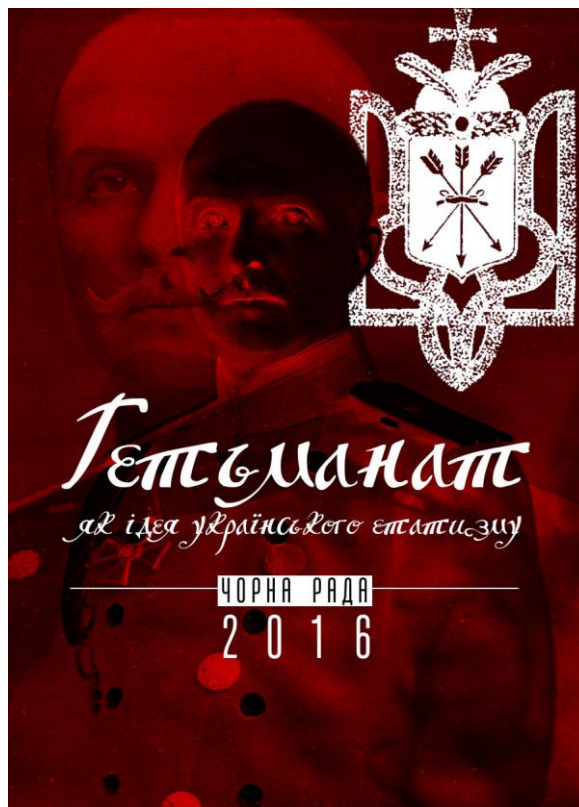
федералізм” а не “самостійництво, нація, держава”, які пропагували їхні політичні опоненти. Як це не смішно буде виглядати, але до переліку українських статистів-державників можна сміло зарахувати таких велетів як Микола Міхновський, В'ячеслав Липинський, Дмитро Донцов, Микола Сціборський та Євген Онацький. Саме вони несли в народ ідею сильної та незалежної української держави з оперттям на націю, що є дуже важливою умовою етатизму. А от виконавцями в цьому плані могли спокійно президент ЗУНР Євген Петрушевич та гетьман Павло Скоропадський, які через свої ідейні розбіжності та амбіції втратили не тільки владу, але й довіру українців.

Український етатизм сьогодні, враховуючи історичний досвід та багатовікову колоніальну трагедію нашої нації, має спиратись на більш ніж 100-річну державницьку спадщину, особливо на козацькі традиції Гетьманату. Українська традиційна держава – Гетьманат – не обов'язково має бути монархією, як-то уявляли собі Липинський та Скоропадський, радше своєрідний еквівалент так званому європейському республіканізму.

Українська гетьманська традиція державності завжди народжувалась і мала розвиток у часи визвольних змагань, такі як Хмельниччина 1648-1657 рр., а також буремних революцій, як-от Перші Визвольні Змагання 1917-1921 рр. Проте, самої лише

військової сили, так званої військової диктатури чи хунти, для подальшої розбудови українського Гетьманату не є достатнім, це довела історія!

Головною вадою, притаманною сучасним моделям управління країнами, є розподіл гілок влади. Чомусь вважається аксіомою, роздільність влади, на 3 гілки – законодавчу, виконавчу та судову. Однак, це протирічить самій природі влади як такої. Розділена влада породжує антагонізми державного управління, бо ж для здійснення та

проявлення своєї волі, народ створює владу, як інструмент примусу. Тільки об'єднавши законодавчу та виконавчу владу навколо однієї державної особи – всенародно обраного гетьмана – українці зможуть отримати у своє розпорядження ефективний інструмент для контролю над державним апаратом. І мова тут не йде про спробу узурпації влади гетьманом за прикладом путінської Московії чи лукашенківської Білорусі, зовсім ні. Бо ж будь-яка спільнота прагне отримати лідера, який буде ефективним в своїх діях і повинен бути мотивованим маючи повну відповідальність за своє керівництво державою.

Українці свого часу зуміли створити такий державний устрій, при якому всі ці вимоги та очікування були реалізовані як найкраще та як найповніше. Козацька модель устрою, яка була спадкоємицею княжої Русі, полягала в тому, що гетьмана або кошового отамана обирали на велелюдних народних вічах/радах, наділяючи його всією повнотою влади. Він ставав “батьком”, зосереджував в своїх руках законодавчу та виконавчу владу, часто разом з судовою. Вся діяльність гетьмана відбувалася під пильним наглядом козаків, які періодично збирались на майдані для спільного вирішення його подальшої долі. Метод, коли народ обирає, а обранець отримує посаду і несе відповідальність, був притаманний не тільки військовому устрою козаків, а й широко розповсюджений в місцевому самоврядуванні в селах Галичини, Волині, Закарпаття, Поділля та Буковини. Раніше це був вїйт, а наразі староста.

Гетьманат – це візія українського держави в світанкових зорях етатизму. Традиціоналізму, консерватизму та українського націоналізму. Це ідеальний симбіоз патріотичних ідей, покладених на фундамент української державницької традиції, а не вибухова суміш асимільованих утопій демолібералів з совєцькою ностальгією старшого покоління. Сучасна постколоніальна Україна має відкинути пута культурмарксизму, демолібералізму та інших антиукраїнських ідеологій, що руйнують спадковість нашої державності, та нарешті звернутись до традицій героїчної минувшини.

Ми вже неодноразово бачили, до чого псевдодемократія в сучасній Україні може призвести: стара влада відпрацьовує свою каденція, заробивши статки і йде, лишаючи народ сам на сам зі своїми проблемами... В Гетьманаті, все має бути інакше. Гетьман на час, свого служіння народу, разом з наближеними до нього особами, які поручалися в його компетентності, все своє майно, передає у заставу фонду державного майна України. Після завершення строку перебування на посаді гетьмана, проводиться всенародний референдум громадян, з двох питань, “виконав” чи “не виконав” гетьман свої зобов'язання перед народом України. У випадку позитивної відповіді, гетьман одержує право знову приймати участь у виборах, якщо ж ні, тоді правоохоронні органи (КСУ, МВС, Генеральна Прокуратура) мають визначити міру покарання та конфіскувати майно для відшкодування збитків громадянам. Таким чином, ми одержуємо ефективний засіб мотивації гетьмана до плідної праці.

Зрозуміло, що для багатьох ідея відродження Гетьманату є дещо смішною, міфічною, недоречною, а проте спираючись на державницьку традицію вона все ж має сенс на своє життя. Якщо у майбутньому українцям буде даний шанс на побудову справжньої національної держави, праобразом такої обов'язково має стати Гетьманат, як увіковічення сталої етатистської традиції та прагнень нашої нації до самостійності та соборності.

Р.С. І на останок додамо дуже вдалий вираз В'ячеслава Липинського: «Немає права зватись гетьманцем і бути в гетьманських рядах той, хто українцем єсть на злість полякам або москалям. Хотіння всею душою своєї власної Української Держави – ось основна прикмета, що відрізняє гетьманця від не-гетьманця...».

© **Денис КОВАЛЬОВ**

«РАДІСТЬ ТВОРЧОГО ЖИТТЯ»

Радість життя, сила життєвої радості - це справа внутрішньої суті людини, її характеру, її життєвої поведінки, її світогляду, сили, її творчих потенцій – спроможностей і волі. Твердять, що людина носить у собі свою радість, що тільки від неї самої залежить, чи житиме вона в радості, чи ні. Здається – це твердження дасть нам змогу зрозуміти ці вдачі, що серед найтрудніших життєвих ускладнень і ударів не затрачують погоди духа.

Це тому, що навіть в обличчі смерті великі героїчні постаті були осяяні яснотою і промінювали радістю; тому римляни, виплекуючи чистий героїзм "солодко й гарно" гинули за батьківщину, кристалізуючи етичні й естетичні первні суспільного життя; тому Святослав Завойовник ясно зустрічав найбільшу небезпеку, що йшла від ворогів і дав нам приклад бойово-лицарського стилю життя. Тих людей насичувала природня сила радості й пристрасть життя, їх оп'янювала свідомість, що можуть творчо проявлятися і своїми внутрішніми цінностями карбувати основи кращого порядку світа. Вони розуміли життя, як напір накопичених сил до творчості. Багатство творчих сил, що мали їх у собі - робило їх непосидючими і динамічними, здобувчими й невгнутими героями життя. Нічого дивного, що на них тужливо споглядає сучасна пасивна й залякана людина, що під напором ворогів попадає в пригнічення й моральну резигнацію.

Сильний життєвий та ідеєю творчості обоснований світогляд, що його голосить націоналізм, дає змогу покласти тривкі основи під справжню радість життя. Філософія націоналізму твердить, що життя - це боротьба, що є воно вічним ростом, вічним ставанням у безконечну досконаліючу вісь. Людина має в собі Богом дані творчі потенції, що їх мусить розвивати до найбільшої досконалості, плекаючи кращі цінності в собі і виявляти їх, створюючи кращу дійсність і кращий стиль життя. Людина є покликана до життя, щоб сповнити певну творчу роль.

Гідне сповнення творчого завдання - робить наше життя кращим і радісним, хоч як трудно проходило би змагання з противенствами. Радість життя в боротьбі й тяжких зусиллях є прикметою вищих людей і своєрідних аристократів життя.

Коли б ви все пам'ятали про потребу бути творчими і вічно прагнули розвивати свої творчі цінності, щоб наситити ними світ і підносити його. Коли б ви, спрагнені творчого вияву, були невгнуті і без хитань простували до цілей, але ж впарі з тим були незалежні й шляхетні в суперництві. Коли б ви уміли дати оцінку цінностей і гідно признати вагу й вищість ваших співзмагунів. Ваша закоханість у кращих цінностях і кращій творчості мусить бути така велика, щоб уміли ви признати їх у тих, що їх хочете перевищити.

Перевищуйте суперників і старайтеся, щоб, зберігаючи чистоту своєї совісті і моральну силу своєї душі, уміли гідно цінити тих, що є вищі від вас у своїй суті. Це так важке в суспільному житті, де гієрархія цінностей і компетенцій рішає про лад і шляхетність взаємовідношень. Хай не бавить вас блискучий ефект у житті, але досконалий творчий чин. Жийте культурою суті, а не культурою форми, чи радше й культурою форми, що має бути виявом суті.

Ви мусите жити прагненням бачити світ кращим, як він є і весь молодечий запал і всю потенцію творчих сил віддати здійсненню цього прагнення. У своєму обожанні творчості у всесторонньому розумінні - вмійте цінити носіїв праці - людей, тобто вмійте зберігати пошану до праці чорних рук, праці інтелектуалістів-науковців і мистців, пам'ятаючи, що на життя складається цілість і що найрізноманітніша праця виповнює цілість творчого життя людей. Вітайте радісно між собою тих, що навіть найчорнішою працею живуть, вітайте їх як рівних або вищих собі, бо творча праця є основою гідно сповнюваного життя, а те родить права і робить з людини пана-володаря життя. Через творчість ідіть до радості життя, хай ця ж радість жене вас до творчого життя і робить вас дужими!

© **Зенон КОССАК**

«НЕСКОРЕНА ВОЛИНЬ»

Після поразки II-го Зимового походу на Житомирщині колишні вояки Армії УНР за підтримки селян організували Волинську повстанську армію, що мала стати зародком антибільшовицького повстання в Україні. Донині офіційно вважається, що більшовики остаточно перемогли в Україні у 1921 р., після вигнання загонів Нестора Махна та розбиття Листопадового рейду Повстанської армії Юрка Тютюнника. Фактів, які свідчать про інше, начебто немає...

Проте, документи совєцьких спецслужб, які боролися проти українського визвольного руху, говорять про те, що представники останнього протистояли окупантам до 1923-го р., а подекуди й довше. Однією з найбільших підпільних організацій у той час була так звана Волинська повстанська армія, яка діяла на території Житомирщини 1922 р., це були партизани з села Троща...

Хай живе вільна Україна!

Історія Волинської повстанської армії почалася тоді, коли по Україні рейдували загони Юрка Тютюнника. Так, 1 листопада 1921 р. один із таких загонів – Подільська група полковника Михайла Палія-Сидорянського – вступив у бій із кавалерією та піхотою червоних під селом Авратин. Основна частина Подільської групи на чолі з підполковником Сергієм Чорним вирвалася з оточення ворога та попрямувала далі на північ шукати зв'язок із Тютюнником.

Однак за Авратином, у районі села Мотрунки, червоним вдалося відтяти медичний околодок, віз із канцелярією та ще кілька груп українських вояків. Загалом відрізаними від своїх виявилися 30 піших (переважно беззбройних) та 10-14 кінних. Вони сховалися в лісі, й більшовицька кіннота їх не знайшла. Поміж них був і поранений полковник Михайло Палій-Сидорянський. Зібравши кіннотників та добровольців, він вирішив пробиватися до Польщі. Решта

вояків залишилася в лісі або розійшлася по домівках. Для цього партизани розбилися на трійки-четвірки. У той час як група Сергія Чорного пішла на північ, четвірка Грунтенка попрямувала на схід і деякий час переховувалась у селі Карпівці. Там стало відомо, що поруч, у Трощі, мешкає козак Андрій Маслюк, вояк 4-го Київського кінного полку Армії УНР, учасник Першого та Другого зимових походів, який після бою під Авратином повернувся додому. Четвірка попрямувала туди, її радо зустріли Маслюк та інші селяни. Як виявилось, село було вкрай вороже налаштоване до більшовицької влади і просило українських вояків залишитись. У ньому також мешкав старшина Армії УНР Тимофій Мельник-Тарган, який на початку 1921 р. нелегально повернувся з-за кордону і став засновником місцевої антирадянської організації. Відтак Грунтенко з товаришами з'єднався з Маслюком, Мельником-Тарганом та іншими селянами в одну міцну партизанську організацію.

Вже у грудні 1921 р. трощанські партизани стали здійснювати терористичні акти проти функціонерів більшовицької влади та її представників у навколишніх селах. Про них стало широко відомо в окрузі. На початку весни 1922 р. до Трощі почали прибувати інші колишні вояки Армії УНР, яким вдалося уникнути радянського полону.

Відтак у квітні 1922 р. мешканці села організували повстанський штаб, на чолі якого став отаман Мельник, а його помічником було обрано Василя Грунтенка, тож діяли вони до повного встановлення в Україні сталінського тоталітаризму у 1925-1927 рр.

© **Олександр ВОЄВОДИН**

«МОЛОДЬ – АВАНГАРД БОРОТЬБИ»

Останні кілька років українська молодь масовано і цілеспрямовано отруюється слабкоалкогольними напоями і тютюном — це елемент генетичної війни. Нинішня система влади суперечить українській традиції, вона безвідповідальна, а тому неефективна, антинародна і аморальна. Соціальною базою нинішнього режиму є олігархат, який підтримується міжнародним капіталом. Це прояв організаційної війни. Найвпливовіші ЗМІ належать не українському народу, а кільком олігархам. Сформована ними інформаційна картина світу нахабно спотворена і має мало спільного з реальністю. Об'єктивну інформацію можна знайти лише в Інтернеті та через особисте спілкування.

Українська і світова історіографія — це вже давно не наука, а хронологічна зброя. Витоки Європи знаходяться у Трипільській цивілізації 7-тисячолітньої давності, тут сформувалося ядро європейської культури, тут праатьківщина індоєвропейців. Ви часто про це чуєте? Навряд чи, бо література, присвячена цій тематиці, виходить накладками по 500 примірників, а в олігархічних ЗМІ на цю тему накладено табу. Метою ж духовної війни є руйнування вольового начала українського народу через нав'язування йому хибного, нереалістичного світогляду. Тут головною мішенню ворога стають священні тексти і сакральна історія...

Як ви вважаєте, скільки років мали апостоли, коли їх покликав Ісус Христос? На більшості картин з релігійної тематики апостоли навколо Христа зображені сивочолими старцями, яким саме пора готуватися не до проповіді нового вчення, а до смерті. Та чи ж так воно було насправді? Чи могли б старі люди здійснювати стрімкі переходи по горах і долинам Палестини, в мороз і спеку, під вітром і дощем? Насправді християнство почалося як молодіжний рух. Цей факт відомий серйозним історикам і

теологам, проте у наш час він систематично заглушується. Більшість апостолів, коли пішли за Ісусом, були двадцятилітніми хлопцями. Сам же Христос тоді був 30-річним молодим чоловіком, тому в ранньому християнстві його зображали як молодого пастуха на ранкових схилах. Ніхто як Він так не розумів молодих людей з їхніми веселістю і хоробрістю, щедрістю і надіями, несподіваною самотністю і постійною мрійливістю, внутрішніми конфліктами і спокусами. Ніхто, крім Ісуса, так ясно не усвідомлював, що юність життя, коли людиною оволодівають незвичні для неї думки і перед нею відкривається весь світ — це найкращий час для контакту душі з Богом. Читаючи оповідання про перших дванадцяти, ми насправді читаємо про переживання молодих людей — світлих, жвавих, допитливих.

Сьогодні суспільству нав'язується думка, що з молодими людьми не можна говорити на серйозні теми, що їх цікавлять лише розваги, секс, алкоголь, наркотики, телескандали і модні шмотки. Яка підла брехня! Саме молодих людей найбільше цікавлять питання: «Хто я? Як я потрапив на цю землю? Що мене чекає?». Майже 25 років ми шукали відповіді на ці запитання, по крихті збираючи до купи правдиву картину нашого світу, продираючись через завали брехні та інформаційного сміття. Та лише тепер починаємо розуміти природу нашої реальності, і це надає нам життєвої сили та оптимізму. Якщо ми, українці, хочемо стати сильною і передовою нацією, нам потрібно створити таке суспільство, в якому кожна втілена душа з дитинства отримувала б правдиві знання про природу людини і світу. Нам потрібне суспільство, в якому культивувалися б пошук істини, шанобливе ставлення до Бога, батьків, предків. На цьому ґрунтується вільний і здоровий спосіб життя, свідомою потребою у самовдосконаленні та самореалізації.

Але кому вигідно, щоб приховувати правду про християнство як молодіжну революцію? Лише тим, кого задовільняє існуючий стан справ, всезагальна ситуація духовного рабства, брехні і лицемірства. Брехня потрібна тиранам і паразитам. Вони бояться молоді, бо молодь не знає лицемірства, вона щира і прагне негайно здійснити те, у що вірить. Будь-які серйозні зміни у суспільстві

відбуваються тоді, коли їх підтримує молодь. Оновлення України відбудеться лише тоді, коли воно стане справою масового молодіжного руху.

Молодь є соціальною групою, яка найбільше зацікавлена у зміні пануючого режиму. Сьогодні у неї немає ні вибору, ні перспективи. Після відносної динаміки початку 1990-х рр. країна увійшла в фазу застою. Молода людина поставлена у такий стан, коли вона постійно відчуває свою приниженість і неповноцінність. Вона живе у бідній і приниженій маріонетковій державі, яка не має власних ні зовнішньої, ні внутрішньої політики... Молода людина хоче заробляти гроші, але в неї немає цієї можливості, бо рівень зарплат у цій країні розраховано так, щоб ледве вистачало лише на їжу і одяг. Кожен знає, що він пропрацює все життя як проклятий, але все одно не купить собі ні квартиру, ні машину — якщо не переступить закон. Тому що, виявляється, всі гроші і матеріальні цінності вже поділили після розвалу СРСР, але без його участі. У країні склалася система замкнених каст, коли діти бідних батьків приречені все життя лишатися бідними. Це диявольська система, бо при ній генералами стають діти генералів, а можновладцями — діти можновладців. Бо навіть якщо твої батьки кров'ю і потом нашкребуть тобі грошей на освіту, то єдиний варіант для молодої людини вирватися з бідності — емігрувати або піти в обслугу до транснаціональних корпорацій, забувши про свої мрії і переконання.

Українська молодь більше всіх потребує і прагне змін. Тому головні зусилля нинішнього режиму спрямовані на дезорієнтацію молоді, на її духовне розкладання, на підрив її фізичного здоров'я і каналізацію її киплячої енергії в русло дріб'язкових справ або штучно сконструйованих фантомів. Головним засобом підриву вольового начала української молоді стало нав'язування їй переконання, що людина — це лише розумна тварина, яка проіснує відпущений їй час, умре і на цьому все закінчиться. Яка підла брехня! Людина — це втілена духовна сутність, яка багаторазово приходить у наш фізичний світ для власного розвитку і впорядкування цього світу. В євангельській термінології феномен багаторазового втілення людського духу називається палінгенезією, що є точним синонімом терміну «реінкарнація». На простодушне запитання апостолів, що вони отримують, ідучи за Учителем, Христос відповів: «Істинно кажу вам: ви, що пішли

за мною, в палінгенезії (тобто під час наступних втілень) стократно одержите і життя вічне успадкуєте» (Мт., 19.28-29). Багаторазове втілення — це наріжний камінь Христового вчення і світогляду життєспроможного суспільства!

Більше того. Оскільки подібне притягується до подібного, то людина, за рідкими винятками, втілюється на своїй рідній землі, в середовищі свого рідного народу. Тож коли нашим духовним сутностям доведеться черговий раз прийти у фізичний світ, то ми прийдемо не в Африку чи Азію, а сюди, на рідну землю України. Що залишимо після себе, те і успадкуємо. Залишимо чисту природу — прийдемо у земний рай. Залишимо здорових і красивих дітей — народимося у здорових і красивих тілах. Залишимо після себе культуру — народимося у світлі, знаючи з самого дитинства, хто ми, яких батьків, звідки прийшли і куди йдемо.

У Бога немає інших рук, окрім наших. Розвиваючись і розвиваючи навколишній світ, Творець дедалі більше опановує наш фізичний простір. Він це робить за допомогою нас — дітей Божих, бо в серці кожного з нас горить Божя іскра, яка є частинкою Вишнього. Тож маємо усвідомлювати, що ми є частиною Бога, його воїнством. А головним, найпотужнішим загоном цього Війська Бога є молодь. У неї найбільший потенціал віри і вона найбільше зацікавлена у перетворенні нашого світу, бо від цього залежить її майбутнє.

Все, сказане вище, вистраждане мною у напружених роздумах і боротьбі за своє місце у цьому світі. Ми віримо у вас, українські хлопці і дівчата, у нашу спільну перемогу. Ми змінимо Україну і побудуємо державу, якою будемо пишатися, бо її знатиме весь світ як державу вільних, сильних і красивих людей. Вірю, що на цьому шляху нас не зупинять ні страх, ні перешкоди!

© Друг АРІЙ

«ЗАБУТИЙ КОРОЛЬ ІНГЕРМАНЛАНДІЇ»

112 років тому, 3 січня 1904 р., у естляндському селищі Кулла (*ест. Kullaküla*) народився видатний політичний та громадський діяч незалежної Естонії, перший і єдиний в історії король Інгерманландії (*фін. Inkerin Kuningas*) – Леандер Рейо. Дотепер про цього видатного патріота естонського та інгерманландського краю відомо дуже мало...

Леандер Рейо народився в родині простого селянина, в нині вже не існуючому селищі Кулла лютеранської парафії Каллівієре на крайньому Сході Естонії, що нині окупована РФ і входить до складу Кінгісепського муніципального району Ленінградської області. "Королем Інгерманландії" прозвали Рейо за правильні вчики, аристократичні риси обличчя і високий зріст. Як згадують старі інгерманландці, що ще мешкають поблизу російсько-естонського кордону, "щоб увійти до хати, панові Рейо доводилося згинатися в три погібелі..."

Однак, слово "король" було не просто жартівливим прізвиськом, як зазвичай пишуть дослідники. Справа в тому, що у

балтійських фінно-угорських народів це свого роду почесне звання для шанованої людини, як от вїйт чи сільський староста на Галичині, або ж рабин у євреїв. Свої народні "королі" були у народів Балтії: лівів, сету, вепсів, куршів та латгальців.

"Король Інгерманландії" вів боротьбу не за абстрактні ідеали, а за конкретних людей - своїх рідних і близьких. Так, після тривалої Визвольної війни Естонії за свою державну самостійність проти більшовизму (1918-1920 рр.) частина Західної Інгрії, із західною частиною селища Кулла, все ж відійшла до Естонії, де опинився Леандер Рейо з дружиною, його батько і сестри. Мати ж "короля Інгерманландії" з його братами залишилися у східній частині селища Кулла за річкою Луга на боці окупованої території більшовицького державного утворення під назвою РСФСР, а пізніше СРСР. На початку 1923 р. всіх інгерманландців за підозрою в участі в антибільшовицьких закатах та бунтах з совєцько-естонського прикордоння на території новоутвореної Ленінградської області у складі РСФСР примусово почали засилати до Сибіру та Забайкалля, а їхні порожні будинки і орні землі поділили між зайжджими з Іванова, Ярославля, Архангельська, Новгорода та Костроми ідейними колгоспниками. Не оминула трагічна участь "сибірської депортації" і частина родини Рейо, яка мешкала у східній половині селища Кулла на підконтрольній більшовикам території Інгерманландії. Так, державний кордон, що пройшов руслом ріки Росонайокі розділив порівну не тільки селище Кулла, але й родину Леандера Рейо.

Протягом 1924-1926 рр. Леандер Рейо проходив військову службу в складі збройних сил Естонії. Після чого вже навесні 1926 р. він створює просвітницьке "Інгерманландське товариство" з осердками в Нарві, Каллівієре, Кулла та Нарва-Йіесуу. Першим кроком у суспільній діяльності Рейо, стало заснування фінськомовної газети "Sanaseppä", яка виходила протягом 1927-1937 рр. Рейо з дружиною друкували газету на власному ротаторі в селищі Кулла, а пізніше в Нарві в "Друкарні Грігор'єва". До складу редколегії крім самого Леандера Рейо, входили Роберт Рейо, Антті Гарака і Пеетер Валтонен. У газети було безліч кореспондентів і помічників. Проте, журналістом і героєм цієї

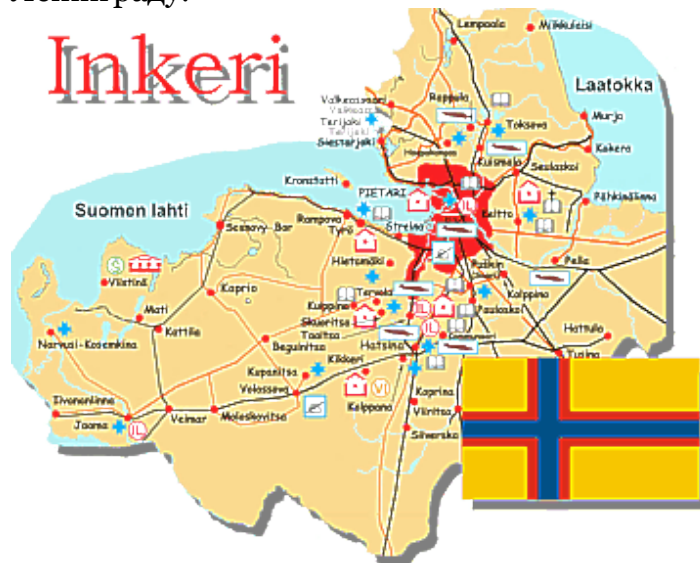
газети міг стати кожен - вона розповідала про прості речі, зрозумілі кожному інгерманландцю. На жаль, через певний брак коштів, щотижневий наклад газети "Sanaseppä" був маленький і складав лише 300 екземплярів. Попри це, газета започаткована Рейо, розходилась як гарячі періжки всіма населеними пунктами Західної (естонської) Інгрії. Цей орган друкованої преси був по-справжньому народний...

Крім того "Інгерманландське товариство" збирало велику бібліотеку з книжок фінської, естонської, карельської, інгріської та вепської мов, а учасниками просвітницької групи Рейо регулярно здійснювались театральні постановки на вулицях Нарви, Йихві, Раквере та, навіть, Тарту і Таллінна. З літа 1928 р. Леандер Рейо очолив місцевий осередок "Союзу оборони Естонії" – "Kaitseliit", він також встановив контакти з підпіллям інгерманландських фінів по інший бік кордону, у РСФСР, де в цей час починалася колективізація, організував доставку забороненої більшовиками літератури та листівок, не раз таємно переходив кордон і здійснював інформаційно-пропагандивні акції в приватних будинках керівників антибільшовицького спротиву на східному березі річки Луга.

Як не дивно, але Леандер Рейо виправдав своє "королівське" звання і довів усім своїм життям, що він як патріот Інгрії та Естонії вимушений був пожертвувати своїм життям заради батьківщини. Так, у ніч на 2 грудня 1931 р. в будинок Леандера Рейо постукали двоє людей. Як згадує його дружина Лінда Рейо, одного з "прибульців" її чоловік знав особисто - тому і пішов з ними. Уже на шляху до кордону Рейо зрозумів, що це пастка, організована більшовицькими спецслужбами для його ліквідації. "Король Інгерманландії" дійшовши до берега річки став пручатися заїжджим чекістам, і під час спроби втечі був важко поранений. Вже зранку 2 грудня хтось з селян селища Кулла на снігу знайшов тільки його закривавлені іменні рукавиці. Сам Леандер Рейо безслідно зник... Естонська влада провела розслідування, проте не змогла зробити однозначних висновків. Було висловлено припущення, що популярний громадський діяч з яскраво вираженими антикомуністичними поглядами, схильний до інгерманландського самостійницького руху, був викрадений совецькими спецслужбами, хоча не виключалося, що він сам перейшов кордон і вже в СРСР був арештований або вбитий. Восени 1932 р. естонським письменником Арнольдом Ару була написана

п'єса "Ingeri Kuningaks", де висловлювалася версія, що Леандера Рейо заманив у пастку зрадник, який перейшов на бік більшовиків. Лише нещодавно, в середині 1990-х рр., після відкриття доступу до архівів КГБ, стало відомо, що його взяли в ході чергової "шпигунської справи", інспірованої сталінським керівництвом, в числі так званих "поплічників білофінської розвідки".

З джерел відомо, що Леандер Рейо до сотаннього дня свого життя не знав, що до нього були направлені совецькі агенти, які повинні були вмовити його перейти кордон з СРСР. Це їм вдалося, проте в якийсь момент Рейо, зрозумівши, що потрапив у пастку, намагався чинити опір, але був поранений і насильно доставлений до катівень Ленінграду.

19 червня 1932 р. Леандера Рейо було розстріляно в числі інших лідерів інгерманландського антибільшовицького підпілля, ще 117 осіб заслали в Казахстан та на Алтай. У 1940 р. після "мирної окупації" більшовиками Естонії, кремлівські службісти взяли і за дружину Леандера Рейо, пані Лінду – жінка була засуджена на 16 років таборів ГУЛАГу в Забайкаллі, а їхній 13-річний син Лейно, в якості "принца Інгерманландії" загинув під час нещадного совецького бомбардування Таллінна в 1944 р.

"Своє завдання ви знаєте, - говорив влітку Леандер Рейо, звертаючись до своїх прихильників в Нарві, будити віру в майбутнє Інгерманландії. Вчіть навколишніх повазі до свого народу, мови любові і старим звичаям...

Не забувайте про минушину, будуйчи сьогодні своє завтра! У наш час віра необхідна, бо вона має повести нас вперед!". Спи спокійно, герой Естонії та Інгерманландії! Ми пам'ятаємо твій героїчний подвиг!

© Калев КОРТІНЕН

«НАУКОВЕ ХРИСТИЯНСТВО»

Є один такий жирний тарган, який дуже живучий, а саме - міф про те, що розвиток науки є наслідком ослаблення релігійності людей, їх віри в Бога... По-перше, визначимося з термінами. Що таке наука і науковий підхід? Наука в сучасному розумінні покладається на спостереження і досвід. Ми можемо пізнати об'єкт або явище шляхом його роздроблення, приведення до простого, або через досвід зрозуміти внутрішній устрій чи властивості. Як сказав один увчений у XVIII ст.: *«Наука це іспанський чобіт, який я одягаю на природу і змушую її говорити».*

А тепер давайте подумаємо... Займатися наукою в такому ключі ми можемо лише в суспільстві, яке це схвалює - спонсори потрібні завжди, та й по голові отримати не дуже хочеться. Тепер дивимося, де ж історично сучасна наука з'явилася – а це Західна Європа у XVI-XVII ст., у так званий час релігійних воєн та інквізиції. Здавалося б з першого погляду - щось тут не так, мракобісся ж... Але ні! Повернімося в минуле і подивимося, а що ж таке антична наука? Антична наука використовувала наочний метод, але грецький астроном був не в змозі сказати що таке "зірка", і чому вона рухається, він тільки міг приблизно прикинути, коли і де вона з'явиться на небокраї. До того ж, в античному мисленні зірки та планети - це своєрідні домівки божків всіх сортів і розмірів. За спробу припустити, що це просто камені, Анаксагора з Афін вигнали, а Сократ був засуджений до смерті за статтю "атеїзм"... Ось воно як буває!

Продовжимо далі. А яке ж має бути суспільство за менталітетом, звичками і мораллю, щоб зародилася і мала успіх саме експериментальна, емпірична наука? Можна вивести деякі критерії. У цьому суспільстві має бути розуміння що: 1) матеріальний світ існує, він реальний і об'єктивний (так-так, у деяких школах буддизму або індуїзму або в субідеалізмі вважається, що всі суть ілюзія, і за цією логікою, самі розумієте, вивчати ілюзію не має сенсу); 2) матеріальний світ не є Богом (у багатьох пантеїстических системах, як-от даосизм, за кожен камінь відповідає який-небудь окремих божок чи дух, і руйнувати обитель цього божка заради науки було б блюзнірством); 3) матерія - не є злом (всілякі гностичні та окультині секти припускали і зараз припускають, що матерія - це зло, помилка природи, а от зі слів

античних греків "тіло є тюрма душі" – вивчати тлін і зло якимось теж не викликає в такому суспільстві ентузіазму); 4) людина – це найвища форма життя, надістота в матеріальному світі; 5) матеріальний світ має єдиний початок – тільки в такому випадку в науці можна використовувати єдину мову математики...

Зіставивши всі ці критерії, ми отримуємо, як не дивно, саме християнське суспільство (не обов'язково глибоко віруюче, але з базовими засадами та принципами), адже саме християнська система координат у своїх догматах збирає ці всі вищезазнані 5 критеріїв. Більш того, на тлі реформаційних воєн і моди тогочасної інтелігенції на окультизм Церкві було просто вигідно спонсорувати науку – з метою повернути людей з помилок минулого до свого релігійного лона. Адже довівши, що Сонце не є Бог, а за кожним куцем не сидить якась барабашка, люди знову йшли на Службу Божу до храмів. Знову ж таки, найбільші вчені того часу були або віруючими, або кліриками: так Коперник був каноніком; а Кеплер – навчався в семінарії, і лише у фінансовій нужді був змушений покинути її та почати заробляти викладанням математики, про що шкодував пізніше; Ньютон вважав себе богословом, хоч і прославився як фізик і математик; Декарт був філософом і математиком, не будучи уповноваженим ніким, умовляв шведську принцесу в своїх листах повернутися в католицтво.

Ви ревно можете заявити, але ж спалили Джордано Бруно та піддали смертним тортурам Галілео Галілея! Палити людей все одно не добре, само собою, катувати теж, але ми тут не для моральних оцінок минувшини. Частина протоколів у справі Бруно збереглася. З них ясно що інквізиторам було фіолетово до геліоцентризму. Їх турбувало те, що Бруно в першу чергу створив окультизм на ґрунті геліоцентризму - мовляв, бачите, ми на краю галактики, ми ніщо, ми нікчемні, а Сонце – це Бог! Та сама історія і з Галілеєм...

Таким чином, хочете цього чи ні, але проблема щодо несумісності науки і релігії носить надуманний характер і здебільшого є атеїстичним міфом! Адже саме в християнській цивілізації змогла зародитися така наука, яку ми знаємо нині....

© **Тина КАРЛОВА**

«ЛИСТОНОША»

Які б примхи погоди не траплялись, у природі є речі, які скасувати неможливо. День міняє ніч, за весною настає літо, а на нашій вулиці 5 днів на тиждень з'являється листоноша. Невеличка жіночка на виданій "Укрпоштою" веломашині, зупиняючись біля кожного двору, розвозить у 4-х сумках листи та періодику. Її маршрут був більш як 15 км за день. Починався він від пошти. Важко переступаючи ногами, тітка Марія штовхала кореспонденцію жителям нашого і сусіднього села.

Треба віддати належне, в сімдесяті та вісімдесяті роки односельці проявляли неабиякий потяг до знань та інформації. Про що ж колись писалось і читалось у передплатних виданнях? Журнали й газети ділилися за тематикою: партійна і комсомольська преса, професійна, пізнавальна, художня, дитяча...

Партійну та комсомольську тематику представляли газети "Правда" і "Комсомольская Правда", журнали "Комуніст" і "Прапор Леніна" та ще з добрий десяток видань. Їх виписували всі фахівці колгоспу та комуністи з комсомольцями. Виписували, можна сказати, добровільно, оскільки були переконані в швидкій і остаточній перемозі комунізму в усьому світі.

Дехто навіть читав те, що передплатчував і конспектував на політзаняттях. Але найдосконаліші знавці політичної ситуації в світі були не вони, а старше покоління селян, яке часто на своїх вечірніх посиденьках за грою в карти, чекаючи корів з череди, перемивало кісточки світовому імперіалізму. Спілкувався з тим поколінням парторг господарства Степан Петрович, він сідав посеред дідів, і точилася жвава розмова.

- Петровичу, ну що там, капіталізм загниває?

- Гниє потихеньку.

- А що там нового на пленумі?

- Сільське господарство підіймати будемо, Продовольчу програму прийняли.

- Кошти виділять, Стьопо? - питав дід Ілько.

- Так, на добрива, та техніку дадуть. А ще увагу на виховання молодих спеціалістів будуть приділяти більшу.

І вже бесіда помалу переходила у спомини, які коли були врожаї, як колись краще землю обробляли. Діди в споминах "заглядали" в "доісторичний матеріалізм", на їх думку він був до колгоспів. Тоді Степан Петрович

повертав їх до реалій життя, тобто до передової статті газети "Правда". На прощання парторг завжди радив після вживання чарчини не згадувати "доісторичний матеріалізм", який припадав на молодість старшому поколінню і не завжди збігався в ті часи з політикою партії. До професійної тематики належали газета "Сільські вісті", журнали "Тваринництво", "Рослинництво", педагогічні видання.

Читалися переважно вузьким колом, якщо взагалі деякі читалися. Але було престижно на робочому столі чи у шафі тримати підшивку таких журналів. А от пізнавальну пресу читали від палітурки до палітурки. І через місяць перебування на теренах села вид таких журналів, як "Техніка маладьожи", "Наука і життя" чи "Вокруг света" був, м'яко кажучи, жалюгідний. Завдяки надрукованому в них, більшість односельців мали уяву, як улаштований світ поза селом. Художню пресу на чолі з журналами "Новий Мір", "Аганьок", "Подвіг" та іншими просто так передплатити було дуже непросто, треба було втиснутися в ліміти передплати. Читало її, як і пізнавальну, від першої сторінки до останньої, переважно середнє та старше покоління жіноцтва довгими зимовими вечорами, не завжди все розуміючи, але з величезною увагою. Переживали за героїв і героїнь, обговорювали серед недосапаних гектарів буряків та в черзі крамниці сільпо, в рейсовому автобусі і на роботі...

З дитячою пресою проблем не було, нас вона вчила, як зростати вірними лєнінцями і будівниками комунізму. Окремо стояла районна газета, її значення перебільшити неможливо, її читало все свідоме населення села. Більш жаданими за "районку" були тільки листи. І оцю всю періодику, майже щодня, котила на веломашині сільськими вулицями по під хатами маленька жіночка. Повільно спорожнявалися її сумки. Пересування було не просто механічне, а ще несло й соціальне навантаження. Листоноша - є людина, з якою можна поговорити, почути новини, передати на словах вісточку в другий куток села.

- Маруся, а чи не чула, може хто теличку продаватиме? - беручи до рук пошту, запитує Іван.

- Чула. Ірина і Валентина.

- А Валя від рябої чи від червоної корови?

- Від рябої, що восени телілась.

- І котить далі пошту листоноша.
 - Добридень, Маріє!
 - Добридень, Марія Лаврентіївна!
 - То ще "Здоровья" нового не вийшло?
 - Ні, на той тиждень чекайте.

Журнал "Здоровье" – окреме явище на селі того часу. Отримавши новий номер журналу, жіноче населення села хворіло на недуги, описані в ньому, цілий місяць. Активно лікувались аж до наступного номера. І, перечитавши свіжий випуск, міняли свої старі болячки на описані в новому номері. Складалося враження, що якби не той журнал, то багатьох хвороб взагалі не знали. А наша сільська людина так улаштована, що вірить в чародійство. От і лікувались від усіх тих хвороб спочатку в'єтнамським бальзамом "Зірочка", потім "мумієм", а далі й іншими ліками і явно не ліками. Що ще цікаво: вірили, що одні якісь ліки годяться для усіх хвороб. Котить далі тітка Марія веломашину, назустріч Назар:

- Маруся, а чи від сина з армії що є?
 - Є, танцюй, Назаре!

І вже за якусь годину біля Назарової хати читають усім кутком листа від сина Олекси. Радіють, що служить добре, командири хвалять. Тетяні, Оксані й Марині він шле привіт, а також усій рідні, і перелічує майже все село, кому персонально треба переказати вітання. Для мами - окремо опис меню харчування і фото, на якому синочок з автоматом на сторожі рідної Батьківщини виконує почесний конституційний обов'язок.

Лист у ті часи був основним засобом спілкування, телефон не такий доступний, та по ньому багато і не поговориш. А лист жеп'ять копійок, і читає через декілька днів уся рідня чи навіть увесь куток. А з армії й марки не треба було, пиши солдат мамі і татові, дідові та бабі, товаришам і односельцям. Ну, а як дівці прийде з армії лист, то поки листоноша його донесе до неї, вже все село знає і навіть здогадується, що в нім написано. Увага приділялася сільськими людьми написанню адреси. Старанно виводилася кожна буква, як говорила моя бабуся: «Щоб

дойшло!». Нерідко дописувалися до рядків адреси і додаткові дані. Перефразую бабуся: «Щоб точно дійшло!». Для прикладу зміст одного підпису адреси бригадиром будівельної бригади з Івано-Франківщини. На конверті присланого листа область, район, село – як годиться, далі так – «Кому: газді Лифарю, живе за дерев'яним містком через став і має бджоли». Та на таку адресу гріх не доставити листа, точніші координати подати годі! Надходив лист людині, яка вже не мешкала на теренах села, і тоді знаходилися ті, хто знав, куди вона виїхала. Лист ішов слідом, доганяючи адресата. В місті просто вернули б на адресу відправки, а тут ні, бо його чекають, і в ньому, можливо, є щось важливе.

Листи чекали всі, а надто- старші: від дітей та внуків, від родичів та друзів. Згадуючи свого діда по мамі, розумію переваги листа перед дзвінком. Дідусь складав листи під скатерку на дубовий стіл. Інколи діставав їх звідти, сідав біля віконця та читав. Читав не один раз, він перечитував їх, немов спілкувався з тією людиною, що писала. І не так важливо було, коли той лист надійшов, сьогодні чи два роки тому. Під скатертиною була ціла бібліотека листів з широкою географією: Донецьк, Олександрія, Корсаків, Умань... Та не самі лише тільки радісні вісті приносила листоноша, були й гіркі. Саму її 2 роки в холодний піт кидало, коли привозила машина пошту, бо в Афганістані син служив. Розвозила тітка Марія періодику і листи, телеграми і пенсію та просто сільські новини за 70 совєцьких рублів, і вклонялися їй малі і старі. Вклонялися жіночці, яку майже не було видно за поштовими сумками на веломашині і тільки хутко під тими сумками крокували ноги. І оті ноги за три десятиріччя праці пронесли і провезли кореспонденцію на відстань, рівну довжині трьох екваторів.

Отож, листоноша – це не професія, а соціальне явище на селі. І не відокремити його від образу людини та життя того часу...

© Юрко ФОМЕНКО

РЕДАКЦІЯ

Головний редактор - Денис КОВАЛЬОВ
 Заступник головного редактора - Анастасія КУЗНЕЦОВА
 Технічний редактор - Ревуч СІЧОВИЙ
 Консультанти: Олександр ПИСАРЕВСЬКИЙ, Юрій ЯКУБА

Усі ваші відгуки та пропозиції надсилайте нам на електронну поштову скриньку:

m. Sichesko, Sichovuk@info.ukr.net, sichovuk.com.ua

Офіційне видання Руху за Тетьюманат друкується за сприяння незалежної мережевої інформаційної агенції «Національна Ініціатива»
 Щомісячний наклад - 100 примірників. Друк - самвидав.